

Inor izutu nahi ez zuen dragoia

Denek ezagutzen dute San Jurgiren kondaira.
Baina ia inork ez dio inoiz dragoiari galdetu zer pentsatzen zuen.

Dragoiaren izena Flamarada zen. Eta ez zen beti haserre egon.

Haurtzaroan, dominstiku egiten zuenean, nahi gabe inguruko zuhaitzei su ematen zien. Barre egiten zuenean, txinpartak ateratzen ziren. Eta negar egiten zuenean… keak denak eztulka jartzen zituen.

Herritarrak beldurra izaten hasi zitzaizkion.

“Munstro bat da!” esaten zuten.

Baina Flamaradak ez zuen munstro bat izan nahi. Lagunak nahi zituen, besterik ez.

Egun batean herrira hurbiltzen saiatu zen laguntza eskaintzera: otso bat ikusi zuen artaldeen ondoan. Baina hegan agertu zenean, denek oihuka ihes egin zuten.

Triste eta nahasita, kobazuloan babestu zen.
Denek ikaragarria zela uste bazuten… agian dragoi ikaragarri baten moduan jokatu beharko luke.

Orroka hasi zen bakean uzteko. Janaria eskatu zuen inor hurbildu ez zedin. Ez zuen inor mindu nahi… beldur izateari uzteko besterik ez zuen nahi.

Harik eta egun batean zaldun bat agertu zen arte: San Jurgi.

Ez zegoen dardarka. Ez zen ihesi. Begietara begiratu zion.

“Zergatik egiten duzu hau?” galdetu zion.

Flamaradak, harrituta, ez zuen suarekin erantzun. Kea botatzen zuten malkoekin erantzun zuen.

“Zer gertatuko litzateke desberdina izaten ez dakidala esango banizu?”

San Jurgik ezpata lurrean utzi zuen.

“Agian ez duzu desberdina izan beharrik. Agian jendeak entzun diezazun besterik ez duzu behar.”

Egun hartan ez zen liburuetakoen antzeko borrokarik izan. Elkarrizketa bat izan zen.

Flamaradak basoak zaintzea eta herria benetako arriskuetatik babestea agindu zuen. Eta herritarrek jakin aurretik ez epaitzea agindu zuten.

Herensugearen malko bat erori zen lekutik arrosa gorri bat sortu zela diote.

Eta horregatik, apirilaren 23an, Sant Jordi ospatzen dugunean, arrosak eta liburuak oparitzen ditugu.

Istorioek ikuspegi bat baino gehiago dituztela gogoratzeko.
Eta herensuge batek ere bihotz handia izan dezakeela.